

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **MUDr. J. H.**
zastoupen JUDr. Danielem Novotným, Ph.D., advokátem
sídlem Valdštejnovo nám. 76, 506 01 Jičín

proti
žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví ČR**
sídlem Palackého náměstí 375/4, 128 00 Praha 2

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. srpna 2025, č. j. MZDR
6206/2025-4/PRO

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 3. 11. 2025 domáhal zrušení výše uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje (dále také jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 11. 12. 2024, č. j. KUKHK-29848/ZD/2024-15 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“).

2. Prvoinstančním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 117 odst. 2 písm. i) zákona č. 372/2011 Sb., zákon o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování (dále jen „zákon o zdravotních službách“ nebo „zákon č. 372/2011 Sb.“), a to tím, že porušil povinnost podílet se na zajištění lékařské pohotovostní služby nebo pohotovostní služby poskytované zubními lékaři nebo lékárníky podle § 45 odst. 2 písm. l) zákona o zdravotních službách. Tohoto přestupku se žalobce dopustil tím, že ačkoli byl Královéhradeckým krajem v souladu s § 45 odst. 2 písm. l) zákona o zdravotních službách požádán dne 8. 3. 2024, aby se podílel na zajištění pohotovostní služby zubních lékařů dne 16. 6. 2024 v čase od 8 do 12 hod. v místě poskytování zdravotních služeb o registraci nestátního zdravotnického zařízení uvedeném v rozhodnutí, na zajištění pohotovostní služby zubních lékařů se v tomto čase a místě nepodílel. Za spáchání tohoto přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 15 000 Kč a povinnost uhradit náhradu nákladů řízení ve výši 2 500 Kč.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Žalobce v žalobě uvedl, že byl osloven Krajským úřadem Královéhradeckého kraje na konci roku 2023 s nabídkou k uzavření smlouvy o poskytování pohotovostních služeb. Žalobce uzavření smlouvy odmítl s vědomím, že s krajským úřadem uzavřelo smlouvu dohromady asi třicet dalších poskytovatelů. Žalobce si byl však vědom, že zákon o poskytování zdravotních služeb mu ukládá jakožto poskytovateli povinnost na žádost kraje se podílet na zajišťování stomatologické pohotovostní služby. Krajský úřad, i přestože s žalobcem nebyla uzavřena smlouva, žalobci nařídil 2 dny vykonávat stomatologickou pohotovost. Žalobce vědom si skutečnosti, že jeden z těchto dnů není schopen zajistit lékařskou pohotovostní službu, řádně v předstihu omluvil svou neschopnost pro výkon pohotovostní služby a odsloužil pouze jeden ze stanovených termínů. V reakci na to byl správním orgánem uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 117 odst. 2 písm. i) zákona o zdravotních službách.
4. Žalobce odkázal na § 45 odst. 2 písm. l) zákona o zdravotních službách, dle kterého je za přestupek označeno jednání, kdy se poskytovatel odmítne podílet na poskytování lékařské pohotovostní služby – skutkovou podstatu tohoto přestupku však žalobce nenaplnil, neboť poskytování pohotovostních služeb neodmítl, jen se nepodřídil jednostranně vnuceným konkrétním termínům. Krajským úřadem žalobci bylo nařízeno, aby sloužil pohotovost ve dvou dnech, a sice 15. a 16. 6. 2024. Žalobce nemohl pohotovost sloužit v oba dny, proto absolvoval pouze sobotní službu 15. 6. 2024 a z nedělní služby se v dostatečném předstihu omluvil. I přesto však bylo se žalobcem Krajským úřadem Královéhradeckého kraje zahájeno správní řízení o přestupku, ve kterém byl následně pravomocně uznán vinným a byl mu uložen trest.
5. Jednáním žalobce však nebyla naplněna formální stránka přestupku, jeden z obligatorních znaků
6. přestupku, neboť předmětné jednání neznamenal porušení povinnosti podílet se na výkonu
7. lékařské pohotovostní služby a nebyla tak naplněna skutková podstata přestupku.
8. Předmětné ustanovení nijak nespecifikuje rozsah, v jakém by se měl poskytovatel podílet na poskytování pohotovostních služeb. Mezeru v zákoně nelze dotvářet výkladem zákona.

Jediným ústavně konformním výkladem je postupovat podle zásady *in dubio pro libertate* (nález Ústavního

9. soudu ze dne 13.9.2007, sp. zn. I. ÚS 643/06). Dle nálezu Ústavního soudu Pl. ÚS 11/2000 ze dne
10. 12. 7. 2001: *zákonné podmínění či omezení výkonu určitých povolání nebo činností musí být stanoveno jednoznačně a předvídatelně a že nemůže poskytovat prostor pro případnou svévoli ze strany státního orgánu, který by mohl stanovit další, zákonem výslovně neuvedené podmínky či omezení.*
11. Dále žalobce argumentoval kolizí ústavně zaručených práv – garance zákazu nucených prací a práva na svobodu podnikání na straně jedné a práva na ochranu zdraví na straně druhé. Při kolizi ústavně garantovaných práv je třeba poměřovat, které z práv je v konkrétní věci důležitější (je hodno vyšší míry ochrany).
12. V poslední námitce pak připodobňoval pohotovostní služby k obhajobě *ex offio* vykonávané advokáty v trestním řízení, neboť stejně jako v případě zajištění práva na ochranu zdraví obyvatel, tak i práva na spravedlivý proces, stát jejich zajištění deleguje na soukromé subjekty – lékaře a advokáty.
13. Závěrem žalobce navrhl, aby soud s ohledem na výše uvedené rozhodnul o zrušení rozhodnutí a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.

III. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný ve svém vyjádření primárně odkázal na napadené rozhodnutí, v němž vypořádal argumentaci žalobce. Dodal, že podaná žaloba je obsahově podobná odvolání žalobce.
15. Žalovaný uvedl, že podstatou projednávané věci je rozbor ustanovení § 45 odst. 2 písm. l) zákona o zdravotních službách, ze kterého žalobce dovodil, že v uvedeném ustanovení není vymezen rozsah podílení se na pohotovostních službách zubních lékařů, tudíž nemohl naplnit samotnou dispozici citovaného ustanovení. Žalovaný se s výkladem předkládaným žalobcem neztotožňuje.
16. Žalobci vznikla dne 9. 3. 2024 (den následující po doručení žádosti ve smyslu shora citovaného ustanovení) povinnost podílet se na výkonu pohotovostních služeb zubních lékařů v rozsahu stanoveném Krajským úřadem Královéhradeckého kraje. Jakkoliv zákon o zdravotních službách hovoří o žádosti, fakticky jde o jednostranný úkon krajského úřadu, kterýžto nevyžaduje žádné dohadování se nad termíny ani uzavření smlouvy apod. Je tedy povinností každého poskytovatele zdravotních služeb nejen se na výkonu pohotovostních služeb zubních lékařů podílet, ale i podílet se na něm v rozsahu stanoveném konkrétním krajským úřadem. Dále žalovaný sdělil, že z dostupného spisového materiálu je patrné, že ze strany žalobce nedošlo k řádné a odůvodněné omluvě.
17. Za tohoto stavu věci nelze uvažovat o aplikaci žalobcem odkazované judikatury, zásady *in dubio pro libertate* či zásady *in dubio pro mitius*. Všechny judikturní závěry a zásady odkazované žalobcem nastupují v případě pochybností o výkladu. V této věci ale k žádným pochybnostem nedochází, když postačí aplikovat běžné výkladové metody. Jediným smysluplným výkladem ustanovení § 45 odst. 2 písm. l) zákona č. 372/2011 Sb. je ten předkládaný žalovaným. Žalobcův výklad uvedeného ustanovení toto ustanovení zcela vyprazdňuje a činí ho prakticky neaplikovatelným.

Za správnost vyhotovení: R. V.

18. Ze spisového materiálu nevyplývá jediná okolnost zpochybňující skutečnost, že žalobce svým jednáním naplnil formální i materiální stránku přestupku podle ustanovení § 117 odst. 2 písm. i) zákona č. 372/2011 Sb., tedy že se žalobce v rozporu se zákonem nepodílel na výkonu pohotovostních služeb zubních lékařů.
19. V této věci není sporu o tom, že dochází ke kolizi ústavně garantovaných práv. Na jedné straně stojí garance zákazu nucených prací spolu s právem na svobodu podnikání a na straně druhé právo na ochranu zdraví. S kolizí těchto ústavních práv (hodnot) se správní orgány obou stupňů řádně vypořádaly.
20. K podobnosti obhajoby *ex offio* se zajišťováním pohotovostních služeb žalovaný uvedl, že tuto podobnost neshledává, neboť právní úpravy jsou jiné. Je dána i jiná povaha těchto institutů.
21. Závěrem navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

IV. Posouzení věci krajským soudem

22. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Učinil tak bez nařízení jednání, protože žalobce ani žalovaný nevyjádřili nesouhlas s takovým projednáním věci dle § 51 odst. 1 věty první s. ř. s. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým a právním závěrům, přičemž žalobu shledal nedůvodnou.

A. Skutkový stav věci

23. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce je poskytovatelem zdravotních služeb, poskytování zdravotních služeb zahájil dne 1. 9. 1992.
24. Dne 14. 2. 2024 správní orgán prvního stupně písemně kontaktoval žalobce ve věci zajištění lékařské pohotovostní služby v oboru zubní lékařství na území Královéhradeckého kraje, konkrétně pak v oblasti Jičínska. V příloze zaslal „Smlouvu o zajištění stomatologické LPS v Královéhradeckém kraji“ a „Rozpis pohotovostních služeb v oboru zubní lékařství okresu Jičín na rok 2024“. Na uvedené písemnosti reagoval žalobce dne 21. 2. 2024, uvedl, že návrh nepřijímá.
25. Následně správní orgán prvního stupně žalobci dne 8. 3. 2024 zaslal žádost dle § 45 odst. 2 písm. l) zákona o zdravotních službách. Tímto požádal žalobce, aby se ve dnech 15. 6. 2024, 16. 6. 2024 a 26. 12. 2024 podílel na zajištění pohotovostní služby v oboru zubní lékařství.
26. Správní orgán prvního stupně dne 31. 5. 2024 oznámil žalobci, že bude ve dnech 15. 6. a 16. 6. 2024 provádět kontrolu v souvislosti se zajištěním pohotovostní služby.
27. Žalobce zaslal dne 11. 6. 2024 správnímu orgánu prvního stupně stručné sdělení, že pohotovostní službu bude vykonávat dne 15. 6. 2024, ale dne 16. 6. 2024 nebude v ordinaci přítomen. Důvod avizované nepřítomnosti ve sdělení neuvedl.
28. Z protokolu o kontrole vyplynulo, že kontrola na místě proběhla ve dnech 15. i 16. 6. 2024, přičemž žalobce dle kontrolního zjištění dne 16. 6. 2024 pohotovostní službu nezajišťoval.
29. Dne 26. 9. 2024 byl žalobci příkazem uložen správní trest pokuty, proti němuž podal žalobce odpor.
30. Dne 11. 12. 2024 správní orgán prvního stupně vydal ve věci rozhodnutí (viz bod 1 tohoto rozsudku). Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný dne 27. 8. 2025 napadeným rozhodnutím zamítl.

B. Právní závěry

31. Nezákonnost napadeného rozhodnutí žalobce spojoval zejména s tím, že nenaplnil skutkovou podstatu přestupku, neboť poskytování pohotovostních služeb neodmítnul. Pouze se omluvil z jednoho konkrétního nařízeného termínu.
32. Při posouzení žaloby soud vyšel z následující právní úpravy:

Za správnost vyhotovení: R. V.

33. Podle § 110 odst. 1 písm. a) zákona o zdravotních službách za organizaci a zajištění lékařské pohotovostní služby, lékárenské pohotovostní služby a pohotovostní služby v oboru zubní lékařství odpovídá kraj. Podle odst. 2 téhož ustanovení se lékařskou pohotovostní službou rozumí ambulantní péče poskytovaná pacientům v případech náhlé změny zdravotního stavu nebo zhoršení průběhu onemocnění. O pohotovostní služby nejde v případě poskytnutí ambulantní péče v rámci pravidelné ordinační doby poskytovatele. Podle věty první a druhé se postupuje i v případě poskytování pohotovostní služby v oboru zubní lékařství a lékárenské pohotovostní služby.
34. Podle § 45 odst. 2 písm. l) zákona o zdravotních službách je poskytovatel povinen podílet se na žádost kraje, jehož krajský úřad mu udělil oprávnění, na zajištění lékařské pohotovostní služby, lékárenské pohotovostní služby a pohotovostní služby zubních lékařů.
35. Podle § 117 odst. 2 písm. i) zákona o zdravotních službách se poskytovatel dopustí přestupku tím, že poruší povinnost podílet se na zajištění lékařské pohotovostní služby nebo pohotovostní služby poskytované zubními lékaři nebo lékárníky podle § 45 odst. 2 písm. l) téhož zákona.
36. Napadeným rozhodnutím byl žalobce jako poskytovatel zdravotních služeb uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 117 odst. 2 písm. i) zákona o zdravotních službách, kterého se měl dne 16. 6. 2024 v čase od 8 do 12 hodin dopustit tím, že porušil povinnost podílet se na zajištění lékařské pohotovostní služby nebo pohotovostní služby poskytované zubními lékaři nebo lékárníky podle § 45 odst. 2 písm. l) zákona o zdravotních službách, ačkoliv o to byl krajským úřadem požádán. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta.
37. Žalobce v prvním žalobním bodu uváděl, že za přestupek je označeno jednání, kdy se poskytovatel odmítne podílet na poskytování lékařské pohotovostní služby – skutkovou podstatu tohoto přestupku však nenaplnil, neboť poskytování pohotovostních služeb neodmítnul, jen se nepodřídil jednostranně vnučeným konkrétním termínům.
38. Mezi stranami tedy bylo sporné zejména to, zda je dle § 45 odst. 2 písm. l) zákona o zdravotních službách možné ze strany krajského úřadu vrchnostensky nařídít poskytovateli zdravotní péče, aby se podílel na pohotovostní službě, a to za jednostranně určených podmínek, nebo zda je nutné se na podmínkách poskytování pohotovostních služeb dohodnout.
39. Žádost kraje dle § 45 odst. 2 písm. l) zákona o zdravotních službách tak dle žalobce a jeho další námitky fakticky znamená příkaz nucené práce.
40. V poslední námitce pak žalobce připodobňoval pohotovostní služby k obhajobě ex offio vykonávané advokáty v trestním řízení, neboť stejně jako v případě zajištění práva na ochranu zdraví obyvatel, tak i práva na spravedlivý proces, stát jejich zajištění deleguje na soukromé subjekty – lékaře a advokáty.
41. Krajský soud při posouzení předmětné věci vycházel zejména ze skutečnosti, že výkon lékařské pohotovostní služby je nutné chápat jako součást systému postaveného na snaze zajistit pacientům nezbytnou lékařskou péči i v hodinách po běžné ordinační době lékařů a o víkendech v případech náhlé změny zdravotního stavu nebo zhoršení průběhu onemocnění.

42. V daném případě krajský úřad dne 8. 3. 2024 požádal žalobce, aby se podílel na zajištění pohotovostní služby zubních lékařů. Současně mu sdělil rozpis služeb, dle kterých mělo jít o celkem 3 dny v roce 2024 (vždy v rozsahu 4 hodin, v čase od 8 do 12 hodin, ve dvou případech o víkendu, v jednom ve státní svátek).
43. Znění ustanovení § 45 odst. 2 písm. l) zákona o zdravotních službách není samoúčelné. Ze skutečnosti, že zákonodárce stanovil povinnost lékaře podílet se na zajištění lékařské pohotovostní služby v návaznosti na udělené oprávnění k poskytování zdravotních služeb krajským úřadem, je zřejmý jeho úmysl, tedy, že na druhou stranu se od lékaře očekává i určitá služba veřejnosti v podobě podílení se na lékařské pohotovostní službě, za kterou kraj dle § 110 odst. 1 písm. a) zákona o zdravotních službách zodpovídá (ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí). V případě, že kraj ve smyslu uvedeného ustanovení poskytovatele lékařské péče o participaci na zajištění lékařské pohotovostní služby v oboru, pro který poskytovateli udělil oprávnění, individuálně požádá, a jedná se o službu v ordinaci poskytovatele či v prostorách nabídnutých krajem k tomu určených a vybavených a současně rozsah pohotovostní služby bude přiměřený, je poskytovatel zdravotních služeb povinen takové žádosti vyhovět, a to bez ohledu na to, zda mezi krajským úřadem a poskytovatelem zdravotních služeb byla uzavřena nějaká smlouva. Jinými slovy ustanovení § 45 odst. 2 písm. l) zákona o zdravotních službách automaticky se žádostí kraje spojuje i povinnost lékaře, a tedy nemožnost takové žádosti bez sankce nevyhovět. To ostatně vyplývá i z navazujícího ustanovení § 117 odst. 2 písm. i) zákona o zdravotních službách, které právě porušení povinnosti podílet se na zajištění lékařské pohotovostní služby poskytované zubními lékaři kvalifikuje jako přestupek. Krajský soud tedy ve shodě se žalovaným dospěl k závěru, že zákon o zdravotních službách nepředpokládá uzavření smlouvy o poskytování pohotovostní služby, přičemž vznik povinnosti poskytovatele zdravotních služeb podílet se na pohotovostní službě je spojen již s žádostí kraje, tedy jednostranným úkonem. Nejedná se však o jakousi svévoli krajského úřadu, ale jde o naplnění smyslu a účelu zákona o zdravotních službách, v němž je zakotvena i odpovědnost kraje, který v přenesené působnosti mimo jiné zodpovídá za organizaci a zajištění pohotovostní služby zubních lékařů, a v neposlední řadě jde i o promítnutí práva každého občana na ochranu zdraví a bezplatnou lékařskou péči (srovnej čl. 31 Listiny), jehož součástí nepochybně je i ošetření v rámci pohotovostní služby. V souladu s žalovaným (str. 11 napadeného rozhodnutí) soud konstatuje, že zákaz dle čl. 9 odst. 2 písm. d) Listiny (nikdo nesmí být podroben nuceným pracím nebo službám) se nevztahuje mj. na jednání uložené zákonem pro ochranu života, zdraví nebo práv druhých.
44. Zároveň soud konstatuje, že zákon o zdravotních službách předpokládá uložení sankce za přestupek spočívající v tom, že poskytovatel odmítl podílet se na lékařské pohotovostní službě [§ 117 odst. 2 písm. i)]. Soud souhlasí se žalobcem potud, že by primárně v zásadě měl existovat prostor pro dohodu mezi poskytovatelem a krajským úřadem ohledně konkrétních podmínek a termínů výkonu pohotovostní služby. Pokud by však poskytovatel podíl na lékařské pohotovostní službě výslovně neodmítl, ale nedošlo by k dohodě o rozsahu a podmínkách tohoto podílu, bylo by věci správního řízení, jak by byla tato situace řešena.
45. Stejně tak by poskytovatel v zásadě měl mít možnost omluvy z výkonu pohotovostní služby z relevantních důvodů. Omluva ovšem musí být včasná, důvodná (existence

relevantních důvodů) a musí z ní být zřejmé, že poskytovatel neodmítá sloužit pohotovostní službu jako takovou, ale omlouvá se pouze z konkrétního termínu nebo termínů.

46. V posuzované věci žalobce sice zaslal dne 11. 6. 2024 krajskému úřadu oznámení, že dne 16. 6. 2024 nebude v ordinaci přítomen. Toto sdělení ale bylo pouhou reakcí na předchozí oznámení kontroly, jak je patrné nejen z jeho obsahu, ale také z jeho označení (předmětu). O omluvě z výkonu pohotovostní služby se nedá hovořit a už vůbec ne o její včasnosti a důvodnosti. Pokud by skutečně měl žalobce důvod k omluvě, mohl a měl ho specifikovat. Ale hlavně se měl omluvit s dostatečným předstihem, ne 5 dnů před nařízenou pohotovostní službou. V takové krátké lhůtě je pro krajský úřad bezpochyby velmi obtížné za omluveného poskytovatele sehnat náhradu.
47. Žalobce tak zaslal krajskému úřadu toliko velmi stručné oznámení, že v daný termín nebude v ordinaci přítomen. Nic víc. Z obsahu oznámení není patrné, že by se v tomto směru snažil s krajským úřadem domluvit na nějakém společném řešení této situace. Ze strany žalobce se tak jednalo o zcela jednostranné jednání, názor žalovaného jej evidentně nezajímal, jeho reakci na dané oznámení neočekával. Takto jednostranné sdělení však dle krajského soudu nelze z hlediska materiálního vnímat jinak než jako odmítnutí podílet se na lékařské pohotovostní službě, přestože tak formálně označeno není. Proto uvedeným jednáním žalobce skutkovou podstatu přestupku dle § 117 odst. 2 písm. i) zákona o zdravotních službách naplnil.
48. Na tomto místě soud ještě připomíná, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2025, sp. zn. 6 Ads 274/2023, lze proti žádosti kraje ve smyslu § 45 odst. 2 písm. l) zákona o zdravotních službách podat samostatnou žalobu podle § 65 a násl. s. ř. s. Pokud má tedy poskytovatel za to, že je žádost jako taková nezákonná, pak je na místě, aby se včas bránil správní žalobou.
49. Poslední námitka pak připodobňovala pohotovostní služby k obhajobě ex offo vykonávané advokáty v trestním řízení. Stran této problematiky soud odkazuje na shora již uvedené ohledně smyslu a účelu § 45 odst. 2 písm. l) zákona o zdravotních službách. Souhlasí rovněž se žalovaným, že se v každém z uvedených případů jedná o rozdílné právní úpravy reflektující odlišné povahy těchto institutů, nelze je proto zaměňovat či směšovat. Srovnávání obou těchto institutů tak soud považuje za zcela nepřiléhavé, pro posouzení podstaty projednávané věci proto zcela irelevantní.
50. Krajský soud závěrem konstatuje, že neshledal nepřezkoumatelnost ani nezákonnost napadeného rozhodnutí a neshledal ani žádné vady v řízení před orgánem I. stupně ani žalovaného, které by mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Skutkový stav zjištěný správními orgány odpovídá obsahu správního spisu a správní orgány postupovaly v souladu se zásadami správního řízení.

V. Závěr a náklady řízení

51. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
52. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činností vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 14. ledna 2026

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce